

Arrest

nr. 97 895 van 26 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VANDEVOORDE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 4 juni 2012 toe op Belgisch grondgebied en diende op 5 juni 2012 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 13 augustus 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en afkomstig te zijn van het dorp Mirzayan, district Surkh Rod, provincie Nangarhar. U bent Pashtoun van origine en soenniet van religie. In 1390 (2011-2012) begon u te werken voor een bedrijf met de naam BNN Logistics. U werkte in Kaboel als chauffeur voor de directeur van het bedrijf en verbleef daar ook. Het bedrijf waar u voor werkte stond in voor het transporteren van goederen zoals voedsel en brandstof voor de Amerikanen. Toen u na twee maanden op verlof ging naar het huis van uw ouders, zei uw vader u dat er een dreigbrief van de taliban gekomen was. U zei tegen uw vader dat het geen echte brief was. U ging terug werken in Kaboel. Tijdens uw tweede verlof ging u op bezoek bij uw oom in Dosaraka. U bleef bij hem overnachten en de volgende dag hoorde u van uw vader dat de taliban bij u thuis waren geweest. Ze hadden uw vader gezegd dat ze u zochten en hadden uw vader geslagen. Ze hadden ook gezegd dat ze u zouden vinden en u doden. Uw oom zei dat u het land moest verlaten omdat uw leven in gevaar was. U ging dezelfde dag nog naar Jalalabad waar u reis werd geregeld. Vandaar bent u naar Peshawar, Pakistan gegaan op 1/11/1391. U reisde vandaar verder naar België en kwam hier aan op 4 juni 2012. U vroeg in België asiel aan op 5 juni 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara, rijbewijs, een badge en een certificaat van uw werk en een dreigbrief van de taliban voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade niet aannemelijk hebt gemaakt. Er moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas op verschillende punten vaag en summier is gebleken. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u weinig overtuigende verklaringen heeft afgelegd betreffende uw werk als chauffeur bij (BNN) Logistics. U verklaarde als privé-chauffeur voor de directeur te hebben gewerkt voor een periode van verschillende maanden, maar u bleek de volledige naam van uw baas niet te kennen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Als u werkelijk gedurende verschillende maanden voor deze persoon zou hebben gewerkt kan minstens worden verwacht dat u zijn volledige naam zou kunnen geven.

Er moet nog worden opgemerkt dat u vage verklaringen hebt afgelegd over de bezigheden van het bedrijf waarvoor u zou hebben gewerkt. U stelde dat het bedrijf "Logistics" het transport verzorgde van diverse goederen (voedsel, brandstof,...) voor de Amerikanen, maar op de vraag waarheen die goederen werden getransporteerd kwam u niet verder dan 'overall in Afghanistan' (gehoorverslag CGVS, p. 6). Er kan van u worden verwacht dat u hierover duidelijkere verklaringen zou kunnen afleggen, gelet op het feit dat u toch verschillende maanden voor dit bedrijf zou hebben gewerkt.

Voorts moet worden vastgesteld dat u nauwelijks een beschrijving kan geven van het logo van het bedrijf "Logistics" waarvoor u zou hebben gewerkt, en dit ondanks het feit dat u een werkbadge en certificaat neerlegde waarop het logo vermeld staat. U stelde dat het logo de letters 'BNN' bevatte en de Amerikaanse vlag. Welke kleur het logo had, kan u zich niet herinneren (gehoorverslag CGVS, p. 10). De letters BNN stemmen inderdaad overeen met het logo dat op uw documenten terug te vinden is, maar een Amerikaanse vlag is er niet op terug te vinden. Er staan wel strepen en drie sterren op, maar dit kan niet worden beschouwd als de Amerikaanse vlag.

Nog blijkt uit uw verklaringen dat u slechts beperkte informatie kon geven over de andere werknemers die bij het bedrijf "Logistics" werkten. U weet niet hoeveel mensen er bij benadering voor het bedrijf werkten – u stelt enkel te weten hoeveel mensen er bij u op kantoor werkten (gehoorverslag CGVS, p. 7). U stelde evenmin te weten hoeveel vrachtwagenchauffeurs er in het bedrijf werkten en antwoordde dat er tien vrachtwagens waren (gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is zeer merkwaardig dat u, die toch geruime tijd gewerkt zou hebben voor dit bedrijf, zo weinig op de hoogte bent van de andere werknemers van het bedrijf. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat u niet in het minst op de hoogte blijkt te zijn of andere collega's gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden met de taliban of met andere terroristische organisaties (gehoorverslag CGVS, p. 9). Dat u zo weinig op de hoogte bent van eventuele problemen bij collega's doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw functie bij BNN niet in overeenstemming met uw functie zoals ze beschreven staat in het door u neergelegde bewijsstuk. Dit document, ondertekend door de executive director van BNN, stelt immers dat u verantwoordelijk was voor het vervoeren van cargo- en constructie materiaal vanuit Kaboel naar verschillende regio's in het zuiden van Afghanistan terwijl u verklaart enkel gefungeerd te hebben als de chauffeur van de directeur van BNN in de stad Kaboel (CGVS, p. 3,6).

Op basis van bovenstaande elementen kan nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u als chauffeur zou hebben gewerkt van de directeur van het bedrijf "BNN Logistics". Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielmotieven en de problemen die u zou hebben ondervonden met

de taliban baseert op het feit dat u als chauffeur zou hebben gewerkt voor dit bedrijf. Bijgevolg kan er nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring als zou u bedreigd zijn door de taliban. U kan dan ook niet als vluchteling worden erkend.

Bijkomend moet nog worden opgemerkt dat u een aantal merkwaardige verklaringen hebt afgelegd over uw asielmotieven en bijhorende documenten. Zo legt u een dreigbrief voor van de taliban, maar u blijkt de inhoud van deze brief niet te kennen (CGVS, p.8). Dit is zeer merkwaardig. U stelt dat u de tijd niet hebt gehad om deze dreigbrief te lezen, maar hierbij moet worden opgemerkt dat u deze dreigbrief volgens uw verklaringen al enige tijd bij u had in België. U had dan ook ruimschoots de tijd om deze brief te lezen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet wanneer u deze brief zou hebben gekregen, zelfs niet bij benadering. Hierbij moet nog worden opgemerkt dat u geen enkele datum bij benadering kan geven. Dat u zo weinig op de hoogte bent van uw zogenaamde problemen is zeer merkwaardig en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Gelet op het geheel van bovenstaande elementen kan er nog maar weinig geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u bedreigd zou zijn door de taliban omwille van uw werk als chauffeur bij het bedrijf "Logistics". U hebt een gegronde vrees voor vervolging dan ook niet aannemelijk gemaakt. Op basis van dezelfde verklaringen maakt u evenmin aannemelijk dat u een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen kan er vanuit worden gegaan dat u een reëel risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Surkh Rod, provincie Nangarhar kunt vermijden door zich in de stad Kaboel te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u een alleenstaande jonge man bent, dat u negen jaar naar school bent geweest en zowel Dari als Pashtu spreekt. Nog blijkt uit uw verklaringen dat u gewoond en gewerkt heeft in de stad Kaboel (zij het dan niet in de functie die u voorwendt). Er kan dan ook redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij terugkeer naar Afghanistan kunt vestigen in de stad Kaboel en er een nieuw leven kan beginnen.

In casu dient dan ook de veiligheidssituatie in de stad Kaboel te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCT in de stad Kaboel aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kaboel goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kaboel en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kaboel "asymmetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratieve dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kaboel" d.d. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden geviséerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet geviséerd.

Het geweld in de hoofdstad Kaboel is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande beoordelingen niet ombuigen. Uw taskara en uw rijbewijs betreffen uw identiteit, maar vormen geen bewijs van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Wat betreft de documenten van uw werk en de dreigbrief van de taliban, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat veel documenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop zijn in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan. Veel valse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben derhalve slechts een zeer beperkte waarde. De bewijswaarde is bovendien erg relatief indien ze niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu het geval is gebleken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Verzoeker stelt in een eerste onderdeel van het middel dat zijn relaas wel degelijk geloofwaardig is omdat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban. Volgens verzoeker beschikken de taliban nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed, waardoor er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde vrees dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker deelt verder mee dat de politie in Afghanistan niet in staat is om op een normale manier te functioneren door een gebrekkige organisatie en corruptie waardoor hij onvoldoende kan rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen. Er kan van hem niet worden verwacht, zo vervolgt verzoeker, dat hij wacht tot de situatie opnieuw escaleert. Tevens stipt verzoeker aan dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal een groot aantal details wist te verstrekken over de problemen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Het feit dat hij niet alle vragen tot in de kleinste details wist te beantwoorden, impliceert volgens hem niet dat het asielrelaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Zijn asielrelaas komt volgens hem doorleefd over. Verzoeker beweert dat hij niet op de hoogte was van de volledige naam van zijn baas omwille van de lage sociale positie die hij bekleedde in het bedrijf en zijn functie als chauffeur vereiste ook niet dat hij hiervan op de hoogte was. Tevens wijst verzoeker erop dat hij nauwelijks met zijn baas communiceerde. Aangezien dit geen deel uitmaakte van zijn functie, zo vervolgt verzoeker, kan van hem niet worden verwacht dat hij wist waarheen de goederen werden getransporteerd. Verzoeker verduidelijkt dat de transporten verband hielden met militaire activiteiten en elke navraag over de bestemming van de goederen zou leiden tot een intern onderzoek lastens verzoeker en zijn ontslag en dat is de reden waarom hij zich onthield van inmenging in zaken die niet de zijne waren. Hetzelfde geldt volgens verzoeker voor andere informatie betreffende de werking en de organisatie van het bedrijf, zoals het aantal personeelsleden.

Aangaande zijn verklaringen over de inhoud van de dreigbrief, stelt verzoeker dat hij bedoelde dat hij moeilijkheden had om de brief te lezen gelet op zijn beperkte opleiding en dat hij niet bedoelde dat hij geen gelegenheid zou hebben gehad om de brief te kunnen lezen, zoals de commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing, waardoor verzoeker van mening is dat het om een interpretatie- of vertaalfout zou gaan vanwege de commissaris-generaal. Verzoeker stelt terloops dat zijn beperkte opleiding eveneens verklaart waarom hij geen precieze data kon geven of het logo van het bedrijf niet precies kon beschrijven.

In een tweede onderdeel van het middel beweert verzoeker dat hij een groot aantal details wist te verstrekken over de problemen die aan de basis liggen van zijn asielrelaas. Het feit dat hij alle details

kon verstrekken, betekent volgens hem niet dat zijn relaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoeker beweert dat zijn relaas doorleefd overkomt. Verder stelt verzoeker dat hij alle redelijke inspanningen geleverd heeft om documenten aan te brengen en dat de commissaris-generaal zowel de documenten als zijn verklaringen moet onderzoeken. Verzoeker stelt dat zijn verklaringen in hun geheel coherent en geloofwaardig zijn, zodat het niet up-to-date zijn van alle schriftelijke stukken geen valabel argument is om de asielaanvraag te verwerpen. Hierbij wijst verzoeker erop dat het mogelijk moet zijn dat hij op basis van zijn mondelinge verklaringen wordt erkend. Verzoeker herhaalt dat zijn problemen hun oorsprong vinden in de vervolging door de taliban en dat deze nog steeds over een sterke aanwezigheid en invloed beschikken, waardoor er geen reden is om aan te nemen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging dient te hebben bij een terugkeer naar Afghanistan. Tenslotte haalt verzoeker nogmaals aan dat zijn relaas in zijn geheel bekeken geloofwaardig is.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt in herinnering dat de subsidiaire bescherming werd ingevoerd door toedoen van de Kwalificatierichtlijn en zet de voorwaarden uiteen om hiervoor in aanmerking te komen. Hij stelt op grond van recente rechtspraak van de Raad dat het voldoende is om aan te tonen dat een algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat zelfs een klein risico voldoende is om tot een mogelijke schending te komen. Verzoeker wijst erop dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Het uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan is geen optie aangezien het land onstabiel is, hetgeen een algemeen bekend gegeven is. Verzoeker citeert ter illustratie enkel uittreksels uit het Franstalige jaarrapport van Amnesty International van 2012 over Afghanistan. Volgens verzoeker blijkt hieruit dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen en hij zich niet onder de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM, waarbij verzoeker verwijst naar het Handboek van J. Vande Lanotte en Y. Haeck, herhaalt hij dat voortdurende schendingen van de mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn. Verzoeker meent dat hij door de afwijzing van zijn asielaanvraag de facto gedwongen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor hij zich bloot zou stellen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en bijgevolg aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Op grond van rechtspraak van de Raad van State destilleert verzoeker de voorwaarden van de motiveringsplicht en meent hij dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet voldoende zorgvuldig werden voorbereid.

2.2. De vier door verzoeker aangevoerde middelen, worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig geacht omdat zijn relaas op verschillende punten vaag en summier is. Ten eerste stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker over zijn werk als privéchauffeur voor de directeur van BNN-logistics gedurende enkele maanden weinig overtuigende verklaringen aflegde aangezien hij de volledige naam van zijn baas niet kende en onduidelijke verklaringen aflegde over de vraag waarheen de goederen getransporteerd werden. Verder wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker nauwelijks een beschrijving kan geven van het logo van het bedrijf ondanks het feit dat hij een werkbadge en een certificaat neerlegde waarop dit logo figureerde. Tevens bleek verzoeker slechts weinig informatie te kunnen geven over andere werknemers van het bedrijf en wist hij evenmin of andere collega's gelijkaardige problemen kenden met de taliban. Tenslotte stelt de commissaris-generaal vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn functie niet overeenstemmen met de beschrijving van zijn functie in het neergelegde bewijsstuk. Aangezien in de bestreden beslissing de tewerkstelling van verzoeker ongeloofwaardig wordt geacht, kan er bijgevolg slechts weinig geloof worden gehecht aan de bedreiging door de taliban die verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling te beurt zouden zijn gevallen. Met betrekking tot de door verzoeker neergelegde

documenten wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker de inhoud van de neergelegde dreigbrief niet kent waarbij verzoeker beweerde dat hij de tijd niet heeft gehad om deze brief te lezen, terwijl hij zelfs niet bij benadering kan zeggen wanneer hij deze brief in zijn bezit heeft gekregen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van zijn relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling en maakt hij niet aannemelijk dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in de regio van herkomst van verzoeker, met name het district Surkh Rod in de provincie Nangarhar, wordt in de beslissing gesteld dat verzoeker de precare veiligheidssituatie aldaar kan vermijden door zich in Kabul te vestigen. Vermits verzoeker een alleenstaande jongeman is, geschoold is en zowel Dari als Pashtu spreekt en verklaart in de stad Kabul gewoond en gewerkt te hebben, dient volgens de commissaris-generaal redelijkerwijs te worden besloten dat verzoeker zich bij terugkeer naar Afghanistan in Kabul kan vestigen. Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in Kabul wordt op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat er voor burgers geen reëel risico op ernstige schade bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ten slotte wordt in de beslissing met betrekking tot de door verzoeker neergelegde documenten gesteld dat deze geen ander licht werpen op de beoordeling.

2.5. Waar verzoeker stelt dat zijn verklaringen doorleefd overkomen, kan hij niet worden bijgetreden. Blijkens de gegevens van het administratief dossier werkte verzoeker gedurende vier maanden als enige privéchauffeur voor zijn baas, waarbij deze laatste zijn exacte naam nooit zou hebben gezegd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2012, p. 6), hetgeen niet aannemelijk is. Verder stelt verzoeker dat zijn baas M. werd genoemd, maar soms ook B (Ibid.). Nochtans blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoekers baas een persoonlijk certificaat heeft ondertekend dat de tewerkstelling van verzoeker bevestigt en waarop de volledige naam van de directeur, B. A. S., prijkt (stuk 13, Documenten, certificaat van werk). Bijgevolg mag, ondanks het feit dat er nauwelijks communicatie zou zijn geweest tussen verzoeker en zijn baas en dat het omwille van zijn lage sociale positie en zijn functie niet vereist was dat hij van zijn naam op de hoogte was, worden verondersteld dat verzoeker, die als privéchauffeur was tewerkgesteld, minstens op de hoogte is van de naam van de directeur. De ongestaafde a posteriori-bewering van verzoeker dat hij een intern onderzoek en ontslag zou riskeren indien hij navraag zou doen over de bestemming van de goederen, kan onmogelijk zijn vage verklaringen over de transportactiviteiten van het bedrijf verantwoorden. Verzoeker beperkte zich tot de melding dat Amerikaanse goederen, meestal benzine, van Kabul naar de Amerikanen in *“om het even welke plaats”* in Afghanistan werden getransporteerd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2012, p. 6). Verzoeker bleek evenmin in staat om het precieze aantal personeelsleden in te schatten en kon zelfs niet zeggen hoeveel vrachtwagenchauffeurs er waren (Ibid., p. 7), hoewel zijn vriend A., via wie hij in contact kwam met het bedrijf (Ibid., p. 6), bij het transport werkte en met de vrachtwagens reed (Ibid., p. 6). Op basis van zijn tewerkstelling en zijn contacten met een vrachtwagenchauffeur zou van verzoeker mogen worden verwacht dat hij de omvang en de activiteiten van het bedrijf specifieker kan duiden. Bovendien stelde de commissaris-generaal vast dat de beschrijving die verzoeker geeft van het logo van het bedrijf BNN bijzonder vaag blijft aangezien hij niet in staat is de kleur te beschrijven en stelt dat er een vlag van de Verenigde Staten op staat (Ibid., p. 10), terwijl het logo duidelijk afgebeeld staat op de werkbadge die verzoeker zelf heeft neergelegd (stuk 13, Documenten, werkbadge). Vermits verzoeker dit document wellicht dagelijks gebruikte, kan van hem, ongeacht zijn opleiding, een zeer precieze beschrijving worden verwacht. Uit het neergelegde document blijkt dat er naast de letters BNN, slechts enkele streepjes en drie sterretjes zijn afgebeeld hetgeen bezwaarlijk als een vlag van de Verenigde Staten kan worden omschreven.

2.6. Documenten kunnen slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Waar verzoeker stelt dat de asielaanvraag wordt verworpen omwille van het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, aangezien deze overweging daar geen deel van uitmaakt. Verzoeker verklaarde met betrekking tot de neergelegde dreigbrief van de taliban (stuk 13, Documenten, dreigbrief taliban) uitdrukkelijk dat hij *“het nog niet gelezen”* had en hij niet met zekerheid wist of er al dan niet een datum op was aangebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 25 juli 2012, p. 3). Verderop stelde verzoeker dat hij nog niet de kans had om de brief te lezen (Ibid., p. 8). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zich nog niet de moeite had getroost om zich van de inhoud van het document te vergewissen, hoewel hij deze reeds voor zijn asielaanvraag in zijn bezit zou hebben gehad (Ibid., p. 3-4). Het huidige betoog van verzoeker over zijn beperkte opleiding, dat hij als rechtvaardiging inroept voor het feit dat hij in de onmogelijkheid was om de brief van de taliban te lezen, druist niet alleen in tegen zijn eigen verklaring dat hij de kans nog niet zou hebben gehad om het document te lezen, maar wordt bovendien tegengesproken door de

vaststelling dat hij 9 jaar naar school is geweest, zowel Dari als Pashtou kan lezen en schrijven (Ibid., p. 5) en zich daarenboven op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins als analfabeet had omschreven (stuk 10, Vragenlijst DVZ, 5 juni 2012, p. 10) en zelfs uitdrukkelijk Dari, Pashtou en Engels opgaf als talen die hij beheerste (stuk 10, Verklaring DVZ, 5 juni 2012, punt 8). De stelling van verzoeker dat het om een interpretatie- en vertaalfout zou gaan vanwege de commissaris-generaal, kan bijgevolg geenszins worden bijgetreden. Ook waar verzoeker zijn beperkte opleiding inroept ter verschoning van zijn vaagheid omtrent de data en de beschrijving van het logo van zijn bedrijf, kan hij niet worden gevolgd. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente opmerking van de commissaris-generaal die gestoeld is op objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 14, Documenten, SRB, Afghanistan, Corruptie en valse documenten, 1 oktober 2010) dat Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde hebben, zodat deze zeker niet volstaan ter adstructie van zijn asielrelaas.

2.7. Uit wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over zijn tewerkstelling voor het bedrijf BNN, waardoor er evenmin geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen door de taliban die daaruit zouden zijn voortgesprongen, waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Bijgevolg is de stelling van verzoeker dat hij niet kan rekenen op een neutrale en gedreven behandeling van zijn problemen door de politie in Afghanistan volstrekt irrelevant.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De blote bewering van verzoeker dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Afghanistan trieste realiteit zijn, doet hieraan geen afbreuk.

2.9. Wat de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie betreft in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing in de eerste plaats gewezen op de regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hierdoor kunnen Afghanen, die hun herkomst uit een bepaalde regio aannemelijk maken, in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming omwille van de regionale veiligheidssituatie. Met zijn blote bewering na dat het uitwijken naar een andere regio binnen Afghanistan geen optie is aangezien het ganse land onstabiel is, slaagt verzoeker er niet in de vaststelling van de commissaris-generaal te ontcrachten dat er voor verzoeker, gelet op de precaire veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, als jonge man die geschoold is en in de hoofdstad heeft gewerkt, een vestigingsalternatief in Kabul bestaat, waardoor de veiligheidssituatie in Kabul in oogen-schouw dient te worden genomen. Uit het jaarrapport van Amnesty International van 2012 dat door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt geciteerd (Verzoekschrift, p. 6-9) kan niet worden afgeleid dat er actueel in Kabul sprake is van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ook uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier is toegevoegd (stuk 14, Landeninformatie, SRB Afghanistan, Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul, 24 augustus 2011), blijkt dat het geweld in Kabul niet aanhoudend is gericht van aard, zodat de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger beperkt is. In elk geval toont verzoeker niet aan dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.10. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een

reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN